

Bývalý obránce Kamil Prachař se plaví po řekách, je druhým kapitánem obřího tankeru

28. srpen 2009 13:29 | [Václav Jáchim](#)

Hokejoví fanoušci si Kamila Prachaře pamatují jako důrazného nesmlouvavého obránce, který soupeřům nedal nic zadarmo. Dlouhé roky brázdil ligová kluziště coby opora Litvínova, vojnu prožil v Jihlavě, posléze působil v prvoligovém Chomutově a také na Slovensku. V národním týmu stihl sice jedinou akci, ale stála za to. V roce 1991 startoval Prachař na Kanadském poháru, zahrál si proti Gretzkymu a dalším hvězdám světového hokeje. "Mám na to samozřejmě krásné vzpomínky. Nastoupit proti takovým osobnostem, to se každému nepovedlo," říká sympatický chlapík,

který 24. srpna oslavil 46. narozeniny.

Většina jeho kariéry se týká Litvínova, kde patřil k pevným článkům týmu a svého času dělal i kapitána týmu. Ale v současnosti Kamila Prachaře na tamním stadionu nepotkáte. "Když jsem v Litvínově končil, rozešel jsem se s klubem ve zlém. Od té doby tam nechodím. Jsem v kontaktu s některými bývalými spoluhráči, třeba s Pětou Rosolem. Jakmile kluky potkám, rád si popovídám. Ale na ne stadionu. Tam jsem opravdu dlouho nebyl," říká.

Do vrcholového hokeje se šikovný zadák vypracoval během vojny v Dukle Jihlava. "Byly to skvělé časy. Hrál jsem v mužstvu, kde z dvaceti lidí čtrnáct nastupovalo za národák. Vojna mi strašně pomohla, nastartovala mě do další kariéry," tvrdí s vděčností. Slova chvály má pro tehdejšího jihlavského kouče Stanislava Neveselého. "Předběhl dobu o spousty let, někteří dnešní trenéři mu nesahají po kotníky. Neveselý měl neuvěřitelně propracované tréninky, věnoval se metodice a novým trendům. Byl jedinečný!" hlásí jasně.

Po návratu do Litvínova se držel mezi stabilními ligovými zadáky. Prokazoval vyrovnanou formu, ale do elitního národního týmu dlouho nemohl prorazit. "Byl jsem devátým nebo desátým bekem v republice, s reprezentačním béčkem jsem objel skoro všechny akce. Do prvního mužstva mě vzal až Ivan Hlinka. Před Kanadským pohárem 1991 měla v Litvínově skvělou formu celá naše pětka. Já hrál vzadu s Jirkou Šlégrem, vepředu byli Martin Ručinský a Pepík Beránek," připomíná.

V nejvyšší soutěži vydržel hodně dlouho, v historii litvínovského klubu patří mezi hráče s nejvyšším počtem ligových startů. "Měl jsem štěstí, že se mi vyhýbala zranění. Víte, do Litvínova jsem přišel v dorostu. Vyrůstal jsem na malém městě a věnoval se tam mnoha jiným sportům. Hrál jsem házenou, jezdil na kole a tak. Dnešní kluci se specializují moc brzy, chybí jim všestranná průprava. Nedívím se, že mají brzy potíže s koleny, se zády," konstatuje.

Ačkoli si vedl mezi ligovými mantinely znamenitě, nikdy neodešel na lukrativní zahraniční angažmá. "Můj ročník 1963 trošku doplatil na revoluci. Před ní se mohlo ven jen po sehrání určitého počtu zápasů v reprezentaci. Po devětaosmdesátém se otevřely hranice, ale cizí kluby najednou chtěly mladší kluky. Naše skupina se trošku ocitla na druhé koleji, najednou jsme pro zahraničí nebyli perspektivní," vrací se proti proudu času.

Ačkoli hokej miloval, v roce 2000 se od něj nadobro vzdálil. "Skončil jsem s aktivní činností a hledal další uplatnění. Rok a půl jsem se živil jako stavební dozor. Nebyla to špatná práce, jenže měla jednu velkou nevýhodu - byla strašně časově náročná. Makal jsem o sobotách a nedělích, po večerech. Domů jsem se chodil jen vyspat. Nechal jsem toho a rozhlížel se po něčem jiném."

Tehdy zaúřadovala náhoda. "Nějaký čas jsem nemohl najít nové zaměstnání, pak mi jeden kamarád řekl, jestli bych nechtěl přejít k říční dopravě. Absolutně jsem nevěděl, co to obnáší. Když jsem tam poprvé jel, byla to cesta do neznáma. Ovšem zůstal jsem u toho. Na lodi nejde o žádnou romantiku, ale o tvrdou práci. Pro mě je důležité, že si vydělám slušné peníze a že mohu být častěji doma. Dva týdny trávím na vodě, dva týdny jsem s rodinou," hlásí.

Aby mohl na loď vstoupit, musel si udělat první zkoušky. "Pak následovaly další, dneska jsem druhým kapitánem. Loď řídím, plavíme se hlavně po Rýnu a řekách v Nizozemsku či Belgii," vypráví. Ony zmíněné zkoušky dělal Prachař v němčině. "Musel jsem se to všechno naučit dvakrát. Nejprve jsem do hlavy dostával technické vědomosti, normy a nařízení, pak jsem se to všechno učil v německých slovíčkách. Nebyla to žádná legrace."

Říční loď - to je kolos, jehož provoz má své náležitosti. "Posádku tvoří čtyři lidé. Dva řídí, dva pracují. Dělají všechno, co je třeba. Já si prošel všechny činnosti. Učil jsem se kotvit, přivazovat, měnit olej, promazávat... Jako Ferda Mravenec - práce všeho druhu," směje se. Půl roku je doma, půl roku se plaví po řekách. "Z hokeje jsem byl zvyklý, jezdili jsme hodně na soustředění, na zápasy. Takže v tomto ohledu žádná hrozná změna," dodává.

Tanker označuje za malou fabriku na vodě. "Loď je dlouhá 110 metrů a široká dvanáct metrů. Jsme schopni převážet až tři tisíce tun. Pro představu - vydá to třeba na několik vlakových souprav. Když jsem to monstrum poprvé uviděl, řekl jsem si: no tě Bůh." Řídit podobný kolos není jen tak, ale Kamil Prachař už má spoustu zkušeností. "Dělám tu práci přes sedm let, leccos jsem zažil. Má to určitá úskalí, ale to platí i v jiných zaměstnáních."

Po Nizozemsku a Belgii, případně v Německu jeho loď převáží především chemické látky. "Vozili jsme naftu a benzín, jimiž jsme zásobovali čerpací stanice. Teď je naším nákladem třeba uhlovodík manganu, látku máme uloženou v obřích cisternách. Je třeba dávat pozor při přečerpávání, přece jen jde o chemikálie, na místě je opatrnost," reaguje.

Málokterý špičkový hráč zažil v životě takový zlom jako Kamil Prachař. Počátkem nového milénia se dal na zcela novou dráhu. Z hokejisty je námořník, lépe řečeno kapitán říčního kolosu. Nemá ambice vyplout s lodí jednou na otevřené moře? "To ne. Dálkové plavby vás nutí být dlouho pryč, to by se mi nechtělo. Jak jsem řekl, takhle mi to naprosto vyhovuje. Turnus dva týdny v práci a dva doma je fajn. Mám tři dcery, musím se starat. A také s nimi chci být. Neměnil bych," uzavírá.